

ת"פ 38828/02/12 - מדינת ישראל נגד עומר מסלמאני, טארק מגאהד, מחמד מסלמאני

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 38828-02-12

לפני כבוד השופט רפי כרמל

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשמים

1. עומר מסלמאני

ע"י ב"כ עו"ד ציון אמיר

2. טארק מגאהד

ע"י ב"כ עו"ד א' צ'אצ'קס

3. מחמד מסלמאני

ע"י ב"כ עו"ד פרחאת

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) ו-(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: החוק); תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק, והחזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק, עבירה לפי סעיף 11(ג), יחד עם סעיף 18(ג) לחוק הסדרת פיקוח על כלבים, התשס"ג-2002, בצירוף סעיף 5 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), תשס"ה-2004.

2. על פי הנטען בכתב האישום, נאשם 1 עבד באתר בניה בירושלים, בו עבדו המתלוננים, מאיר דרורי (להלן: מתלונן 1) ואחיו, בנימין דרורי (להלן: מתלונן 2) כחשמלאים. ביום 13.2.12, עת עבדו השלושה באותו אולם, התגלע ויכוח מילולי בין הנאשם למתלונן 1 על רקע עבודתם. לאחר חילופי דברים ביניהם, נכנס לאולם מתלונן 2 שעבד בסמוך, ופנה אל נאשם ואמר לו לעזוב את אחיו. נאשם 1 החל לקלל את המתלוננים, ובשלב זה ביקש ממנו מתלונן 1 לעזוב את המקום, והנאשם 1 אכן עזב את המקום. לאחר כעשרים וחמש דקות חזר הנאשם למקום כשהוא מלווה בנאשמים 2 ו-3. נאשם 1 ונאשם 3 הנם אחים. הנאשמים הגיעו למקום, כשהם מלווים בכלב מסוג פיטבול (להלן: הכלב), השייך לנאשם 3, כשהוא נטול זמם. נאשם 1 החזיק בכלב ברצועה והחל צועק לעברו "מי זה?" "מי זה?", "תן לו" "תן לו", תוך שהוא מחווה בידיו לכיוונו של מתלונן 2, ותוך שנאשמים 2 ו-3 מדרבנים אף הם את הכלב לתקיפה. הכלב התנפל על מתלונן 2 ונעל לסתותיו על שוק רגלו. בשלב זה, נאשמים 2 ו-3 תקפו את מתלונן 1 במכות אגרוף בכתפיו, ברגליו ובכל חלקי גופו והכו גם את מתלונן 2.

עמוד 1

תשובת הנאשמים לאישום

3. נאשם 1 הודה כי בינו לבין המתלוננים פרץ ויכוח, וטען כי השניים איימו עליו, לאחר מכן אף התנצלו בפניו על כך, וכשנרגעו הרוחות, עזב את המקום. אין מחלוקת כי הנאשמים 2 ו- 3 הגיעו למקום האירוע ואיתם כלב מסוג פיטבול, השייך לנאשם 3. נאשמים 2 ו- 3 טענו כי הכלב היה עם זמם מלופף סביב פיו ואפו בצורת חגורה. נאשם 1 טען כי לא שם לב אם היה זמם על פיו של הכלב. הנאשמים טוענים כי נאשמים 2 ו- 3 הגיעו למקום עבודת נאשם 1 על מנת להביא ארוחת צהריים לנאשם 1, לאחר שביקש זאת מאמו. הנאשמים כפרו בתכנון מוקדם ביניהם לענין התקיפה, ונאשמים 2 ו- 3 אף טענו כי לא ידעו על הוויכוח שקדם להגעתם, בין הנאשם 1 לבין המתלוננים. הנאשמים כפרו בדברון הכלב לתקיפה. נאשמים 2 ו- 3, הגיעו לאולם בשלב בו ראו את הכלב נעול בלסתותיו על רגלו של מתלונן 2. כמו כן, מכחישים הנאשמים כי תקפו את המתלונן 1 במכות אגרופ או כי הכו אותו. נאשם 1 הכחיש כי דרבן את הכלב לתקיפה, וטען שהכלב חשש מהמתלוננים, לאחר שאחד מה עמד באותה עת על סולם ובידו אקדח מסמרים. לטענת נאשם 1, כשראה את הכלב מתקרב למתלונן, מיהר להצילו מפני הכלב.

4. עם סיום פרשת התביעה העלו נאשמים 2 ו- 3 טענת "אין להשיב לאשמה" בנוגע לעבירת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעי' 329(א)(1) ו- (4) לחוק. הטענה נדחתה. עם זאת, טענתם לפיה "אין להשיב לאשמה" בנוגע לעבירת אחזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק, התקבלה בנוגע עם נאשם 2.

המחלוקת

5. מהאמור לעיל עולה כי השאלה המרכזית הנה האם הנאשמים 2 ו- 3 הגיעו עם הכלב לאור בקשת הנאשם 1 על מנת לתקוף את המתלוננים, והאם, בהמשך, נאשם 1 שיסה את הכלב במתלונן 2 תוך שהנאשמים 2 ו- 3 הכו את המתלוננים, או שהכלב תקף את המתלונן 2 בלא יוזמת נאשם 1 ושלא על פי הכוונתו וללא מעורבותו וידיעת נאשמים 2 ו- 3. כמו כן קיימת מחלוקת בנוגע להפרת תנאי החזקת הכלב.

ראיות הצדדים - תמצית

6. מטעם המאשימה העידו המתלוננים, מאיר דרורי ובנימין דרורי, הוגשו: ת/1 - תמונות רגלו של מתלונן 2 לאחר הנשיכה. באמצעות מתלונן 1 הוגש נ/3 - שרטוט מקום האירוע. נ/4 - תמונת החניון בקומה השלישית; נ/5 - תמונה של הכניסה לקומה 3; נ/6 עד נ/10 - תמונות הפרוזדורים, נ/11 - שרטוט המשרדים. עוד העידו, שלומי עוזרי, קבלן בנין שעבד בחדר בסמוך למתלוננים ולנאשם 1, אצלו עבד נאשם 1. אבי קירשברג, מנהל באתר הבניה, תחתיו עבד כעובד אחזקה, עבד ג'ועבה, שהעיד אף הוא. בנוסף העידו השוטרים: אהוד דורי, חוקר משטרה שחקר את הנאשמים, הוגשו ת/1 - ת/6: ת/1 - הודעת נאשם 2; ת/2 - תמליל, ת/2א - דיסקים; הודעה שניה של נאשם 2 מיום 16.2 - ת/3. ת/4 הודעת נאשם 3 מיום 15/2/12, ת/5 הודעת נאשם 1 מיום 16/2/12, ת/6; ת/7 - מזכר שערך השוטר האדי חשאן, סייר משטרה שהגיע למקום האירוע לאחר התקיפה, דו"ח פעולה - ת/8 ונספחים נ/8(א)-נ/8(ב)). דוד טמסטה, שהעתיק את הסרטונים שלקח ממצלמות האבטחה (ת/9 ת/9א)). יעקב אהרוני, חוקר משטרה שחקר את נאשם 2, הוגשה הודעה ראשונה של נאשם 2, ת/10, מיום 14/2/12. עליזה ארוך, שוטרת שגבתה את ההודעה הראשונה של נאשם 1, ת/11 - הודעת נאשם 1 מיום 13.2 שעה 18:07. רפ"ק דודי כץ, קצין חקירות שהיה ממונה על החקירה בתיק דנן, שהעיד כי

עמוד 2

הנאשמים נחקרו בתחילה עבירה שאינה מחייבת תיעוד חזותי ורק לאחר התייעצות עם הפרקליטות שונה סעיף העבירה והוא הורה על תיעוד חזותי של החקירות (מזכר מיום 19.2.12 - ת/12, תעודה רפואית של מתלונן 2, ת/3, תמונות חיצוניות למבנה - ת/14).

7. הנאשמים העידו להגנתם. מטעם ההגנה העידה גם אימם של נאשמים 1 ו- 3, רימה מסלמני, שאישרה כי ביום האירוע, נאשם 1 התקשר לביתם וביקש כי תשלח לו אוכל, דבר שנהג לעשותו. האם שלחה את האוכל עם נאשם 3, שהיה בבית באותה עת. כן הוגשו המסמכים נ/1 - נ/12 שעיקרם תמונות החניה והפרוזדורים המובילים מהחניה לאולם, אישור הגשת תלונה של המתלונן 1 (נ/13), רישיון החזקת הכלב - נ/14.

ראיות הצדדים - פירוט

ראיות המאשימה

8. בנימין דרורי, המתלונן 2, העיד כי הגיע לחדר בו עבד אחיו, לאחר ששמע ויכוח מהחדר הסמוך בו היה. כשהגיע לחדר ראה את נאשם 1 מתקרב למתלונן 1 כמבקש לריב עמו. המתלונן 2 התערב ואמר לנאשם 1 להרפות: "מבקש ממך, אנחנו בעבודה... תשחרר, לא רוצים לריב" (עמ' 41-42 לפרו'). נאשם 1 עזב את המקום וחזר כעבור עשרים דקות לערך, עם כלב, אחוז בקולר הכלב שלא היה קשור ברצועה. הכלב התקבע בנשיכה על רגלו של מתלונן 2, ובמקביל נאשם 1 מכה בו באגרופים ובסטירות ונאשמים 2 ו- 3 מכים את מתלונן 1. לאחר מספר דקות ניסו הנאשמים לשחרר את הכלב מהנשיכה אך ללא הצלחה. מתלונן 2 תיאר בעדותו כי הכלב היה נעול בנשיכה על שוק רגלו השמאלית במשך חמש עד שבע דקות, תוך שהוא נשען על הקיר: "אותו בחור (נאשם 1) נכנס עם הכלב ואני לא יודע בדיוק מה הוא אמר לו, אני זוכר רק שהוא הצביע עלי. הכלב התקרב אלי, נתפס לי על הרגל. אני חושב שהוא לא היה קשור, אני חושב שהוא (נאשם 1) החזיק לו בקולר.. אותו כלב נתפס לי על הרגל והוא (נאשם 1) היה איתי תוך כדי...נותן לי אגרופים וסטירות והשניים האחרים בזמן הזה מרביצים לאחי. אחרי מספר דקות, כנראה הם התעשתו על עצמם והבינו מה קורה, אז פה נכנס השלב שהם התחילו לנסות לשחרר את הכלב מהרגל ולא כל כך הצליחו" (עמ' 31-32 לפרו'). מתלונן 2 תיאר כי נאשם 1 ניסה לדבר אל הכלב בניסיון לשחרר את אחיזתו, אחר ניסה להרים לכלב את הרגלים, ונאשם שלישי הלך להביא מים. מתלונן 2 ניסה אף הוא להרגיע את הכלב ואת נאשם 1. לאחר שהכלב הרפה מרגלו, השלושה ברחו מהמקום. מתלונן 2 העיד עוד כי מנהל העבודה ניסה להתערב, אך לא יכול היה להתקרב לכלב: "שיערתי שזה קרה בעקבות הוויכוח של מקודם. לא חשבתי שיגיע לפסים כאלה, כי ראיתי שהוא.. נאשם 1 הסתכל עלינו במבט של, גם כשהוא אמר סבבה, כאילו זה מבט של חכו חכו. אבל לא חשבתי שהוא ילך ויביא כלב או משהו כזה" (עמ' 33-34 לפרו'). מתלונן 2 חזר על כך שנאשם 1 הורה לכלב לתקוף אותו: "הוא נכנס בזעם והצביע עלי, אין פה מקום, אני בטוח שהוא אמר לו לתקוף אותי. הוא גם נכנס וישר התקרב אלי כי אני ניסיתי עוד ללכת קצת אחורה עד הקיר" (עמ' 38 לפרו', ור' גם בעמ' 50 לפרו').

9. מאיר דרורי, מתלונן 1, העיד על ויכוח שהתפתח בינו לבין נאשם 1, ועל כך שאחיו, מתלונן 2, הגיע מהחדר

הסמוך והתערב. מתלונן 1 העיד כי ביקש מנאשם 1 להפסיק את הוויכוח: "עזוב, אנחנו לא רוצים אתך שום בלגאן. אמרתי לו לך, כל אחד יעבוד בפינה שלו.. לא צריכים בלגאנים" (עמ' 61 לפרו'). נאשם 1 עזב את המקום וחזר כעבור זמן מה עם הכלב: "ואחרי איזה חצי שעה הוא נכנס עם הכלב... הוא היה עם רצועה קשורה לו ליד, הוא והתקרב לבני ואמר לו (לכלב) "מי זה?" ונתן לו לנשוך אותו. .. בינתיים שני החבר'ה האחרים באו, קופצים עלי מאחורנית, תופסים אותי, נותנים לי אגרופים בראש, בעיטות.. אני הייתי מנותק מהם לחלוטין, הפנים שלי היו רק על אח שלי ועל הכלב" (עמ' 63 לפרו'). מתלונן 1 תיאר כי נאשם 1 השאיר את הכלב בנעילה על רגלו של אחיו למשך ארבע-חמש דקות, במהלכן מתלונן 2 מבקש מנאשם 1 לשחרר את הכלב. רק בחלוף פרק זמן זה ניסה נאשם 1 לשחרר את הכלב, וכך במשך דקה וחצי (עמ' 63 לפרו'). מתלונן 1 הדגים לבית המשפט ותיאר בפירוט רב היכן עמדו כל הצדדים ואת שאירע (עמ' 74 לפרו'). המתלונן 1 הסביר כי נאשם 1 הלך ישירות לעבר מתלונן 2 ולא לעברו, כי מתלונן 2 עמד לפניו (עמ' 69).

10. שלומי עוזרי, קבלן בנין שעבד בחדר בסמוך למתלוננים ולנאשם 1, והיה מעסיקו של נאשם 1, העיד על הוויכוח שפרץ בין נאשם 1 למתלונן 1. שלומי הרגיע את הרוחות, ונאשם 1 הלך מהמקום בכעס ואמר לו כי אינו מעונין להמשיך לעבוד אתו. לאחר מכן חזר בלוויית שנים אחרים וכלב, השלושה רצו במסדרון, תוך שנאשם 1 אוחז בכלב, הם נכנסו לחדר, ונאשם 1 אמר לכלב "מי זה? מי זה?" הכלב תקף את מתלונן 2, ושני האחרים תקפו את מתלונן 1. הכלב קפץ אל עבר צווארו של מתלונן 2, אך החליק ותפס את רגלו (עמ' 125 לפרו'). לדברי שלומי הוא ניסה לפתוח לכלב את הפה אבל לא הצליח, ולבסוף הכלב הרפה לאחר ששפכו עליו מים. הנאשמים ברחו מהמקום, ויידו אבנים לעבר שלומי ועובדים נוספים שרדפו אחריהם, נכנסו לרכב, והחלו בנסיעה עד לשער הנעול ואז ברחו רגלית, תוך שהשאירו את הרכב מסוג פיאט פונטו בחניון (עמ' 90-91 ועמ' 119-120 לפרו'). שלומי העיד עוד כי במהלך הקטטה ניסה להפריד ומשך את נאשם 2 הצידה, אך ספג ממנו מכה בפנים (עמ' 111 לפרו'). שלומי הדגיש בעדותו כי לא צידד במי מהצדדים, אלא רק "ניסה להפריד" (עמ' 112 לפרו').

עוד העיד כי הנאשמים הגיעו ביחד עם הכלב, לאחר שרצו במסדרון: "ירדתי כבר, סיימתי את העבודה בגלריה, ירדתי למטה.. הייתי בתוך האולם... אני שומע רעש, כזה רעש, ריצות וזה, זה היה כמו מסדרון ארוך שהוא היה ריק אז אתה שומע את ההד. .. הם נכנסו עם הכלב. עומר ועוד שני אנשים שבאו אתו. התחילו ויכוחים ואיך שהוא בא עם הכלב הוא (נאשם 1) אומר לו (לכלב) מי זה? מי זה? הוא קפץ על החשמלאי" (עמ' 90 לפרו'). שלומי הדגיש כי נאשם 1 שיסה את הכלב במתלונן 2: "הוא הדליק את הכלב, הוא הדליק את הכלב" (עמ' 128 לפרו').

11. אבי קירשברג הנו מנהל באתר הבניה. עבד ג'ועבה, שעבד אצלו, דיווח לו על מכות וצעקות ועל כלב שמסתובב בבניין. אבי הזעיק את המשטרה והוריד את כל המחסומים לאחר ששמע שהמעורבים מנסים לברוח. הוא ראה מהחלון שבקומה הראשונה אדם, שאת פניו לא ראה, לבוש קפוצ'ון לבן, עם הכובע מורם, הולך עם כלב, הוא יצא החוצה וקרא לו, אך הלה ברח, הוא החל לרדוף אחריו, אך לא הצליח להשיגו. בחניית הבנין נשארו כמה ימים לאחר מכן שתי מכוניות של המעורבים שברחו. במצלמות האבטחה של הבנין, ראה אבי לאחר מכן שני בחורים נמלטים מהמקום ועימם כלב, וקישר אחד מהם לבחור שאחריו רדף קודם לכן.

12. עבד ג'ועבה, עובד אחזקה באתר הבניה, העיד כי אינו מכיר את הנאשמים, ואף לא ראה את נאשם 1 עובד באתר הבניה. הוא לא ראה את האירוע והיה בתחילה בקומה השלישית, ליד המעלית, שם ראה את הכלב עם אנשים

רבים אחרים. כיוון שהיו עובדים רבים באזור באותה עת, דיווח על האירוע למנהלו, אבי קירשברג.

13. האדי חשאן, סייר משטרה שהגיע למקום האירוע לאחר התקיפה, ערך דו"ח פעולה - ת/8 ונספחים נ/8(א)-
נ/8(ב)

ראיות ההגנה

14. נאשם 1, עומר מסלמאני, בן 31, עובד בשיפוצים למחייתו, תיאר את הסכסוך שפרץ בינו לבין המתלוננים, ככזה שיזם המתלונן 1 שאחז בסכין יפנית ובהמשך התערב מתלונן 2, שהתחיל לדחוף אותו ולאיים עליו, בעוד נאשם 1 מבקש להמשיך בעבודתו. נאשם 1 העיד כי מתלונן 2 אף איים להורגו: "בסך הכל עשיתי את העבודה שלי... ואז .. פונה אלי דוחף אותי ומאיים עלי רוצה לרצוח אותי, מה עשיתי אני בסך הכל" (עמ' 364 לפרו'). בתגובה, עזב נאשם 1 את המקום, יצא לרכבו, החליט שהוא לא רוצה להמשיך לעבוד שם יותר, ועזב את הבנין. במהלך יציאתו מהבנין, טלפן אליו שלומי, שביקשו לשוב לעבודה, והוא הסכים לחזור למקום: "איך שאני יוצא מתקשר אלי שלומי, תחזור, יש לנו לחץ. בעבודה... לא יודע אני נזכרתי בכלים שלי שאני רוצה לחזור לקחת אותם" (עמ' 365 לפרו'). בשלב זה נאשם 1 החנה את רכבו מחוץ לבנין ועלה לקומה שלוש, שם עבדו בכניסה המתלוננים, שלדבריו, הסתכלו עליו: "מסתכלים עליו במבט שהם רוצים לרצוח אותי", ואז ניגש נאשם 1 לשלומי והודיעו כי אינו רוצה לעבוד שם. בשלב זה הוא ראה מהחלון פקח תנועה שניגש לרכבו, אותו החנה במקום שאינו מיועד לכך, ובתגובה עזב את המקום ורץ לרכבו. נאשם 1 נכנס לרכבו וביקש להכניסו לחניון. בשלב זה התקשר אליו נאשם 3, אליו טלפן לפני שפרץ הסכסוך בינו לבין המתלוננים וביקש ממנו להביא לו אוכל. נאשם 1 ראה את נאשמים 2 ו-3 מגיעים ברכב, וסימן להם להיכנס אחריו לבנין. לדבריו, הוא לא הכיר קודם לכן את נאשם 2 ולא ראה את הכלב ברכב. הנאשמים עלו עם שני הרכבים לקומה השלישית והחנו את מכוניותיהם. נאשם 1 ניגש לרכבם של האחרים על מנת לקחת את האוכל ואז ראה לראשונה את הכלב שהיה ברכב הנאשמים 2 ו-3. נאשם 1 לקח את הכלב, שעל פיו היה זמם, ונכנס עמו פנימה לאולם על מנת לקחת את כליו: "עלינו לקומה שלוש. לא ידעתי בכלל שהכלב איתם... איך שאני עולה לחניון ראיתי את הכלב איתם, לקחתי אותו היה לו זמם, בטוח שהיה לו זמם, היה לו חגורה על הפה שלו. לקחתי אותו בשביל להיכנס לקחת את הכלים שלי מבפנים" (עמ' 366 לפרו'). לדבריו, הוא נכנס לבדו עם הכלב לחדר. עם כניסתו לחדר ראה את מתלונן 1 עומד על סולם ואוחז באקדח מסמרים אותו כיוון אליו, ובתגובה נאשם 1 הסתיר את ראשו והכלב השתחרר מאחיזתו: "איך שאני נכנס ראיתי את מאיר.. שעובד עם האקדח מסמרים, וכיוון אותו אלי... זה יותר גרוע מאקדח... איך שהוא כיוון אותו אלי, החבאתי את הראש שלי ואז השתחרר לי הכלב.. איך שאני קולט שהכלב תפס מישהו, לא ידעתי בכלל שהוא אחר של מאיר, אני התקרבותי לחלץ אותו" (עמ' 369 לפרו'). בהמשך אף הוסיף כי מתלונן 1 קפץ עליו עם האקדח מסמרים: "מאיר כיוון את האקדח מסמרים עלי וקפץ עלי מהסולם" (עמ' 372 לפרו'). נאשם 1 הכחיש כי דרבן את הכלב לתקיפה (עמ' 404 לפרו'). נאשם 1 אמר כי לא ראה את נאשמים 2 ו-3 בחדר אלא רק בחניון, כשלקח את הכלב: "אני לא יודע איפה היו. אני השארתי אותם באוטו.. לא יודע אם באו אחריי, לא שמתי לב בכל הקטע הזה... איפה הם היו" (עמ' 370 לפרו').

15. נאשם 2, בן 24 שנים, עובד כמכונאי למחייתו, העיד כי נפגש עם נאשם 3 בשכונה, והצטרף אליו להביא אוכל לאחיו, הוא נאשם 1. השניים נסעו למקום כשהכלב היה ברכבם, ופגשו את נאשם 1 ברכבו בכניסה לבנין. נאשם 1 כיוון אותם בידו להיכנס אחריו לבנין, והם החנו את הרכבים לאחר שעלו שתי קומות. נאשם 1 פתח את דלת הרכב בו נהג נאשם 2, לקח את הכלב ונכנס עמו לתוך הבנין. נאשם 2 החנה את הרכב ונכנס לזירת האירוע לאחר שהכלב נשך אדם

במקום: "בא עומר, פתח את האוטו, לקח את הכלב והלך לבפנים. אני עד שחניתי את האוטו, נכנסתי הלכתי לראות מה קורה שמה. אז ראיתי כבר את הכלב שנשך את הבן אדם. ראיתי אותם, כולם צועקים... רוצים עזרה. רצו מים, הבאתי להם מים.. ראיתי כבר שיש בלגאן שם... יצאתי מהמקום" (עמ' 411 לפרו').

נאשם 2 הכחיש כי הכה או תקף את מתלונן 1 או מי מהנוכחים במקום. נאשם 2 הכחיש היכרות מוקדמת עם נאשם 1 (עמ' 412 לפרו'). נאשם 2 לא זכר אם הכלב היה קשור עם זמם באוטו, ולא הסביר מדוע נכנס לבנין. לדבריו, הוא נכנס בעקבות נאשם 3: "מוחמד נכנס, אני נכנסתי אחריו. כאילו לא ידענו מה קורה שם. למה לקח את הכלב והלך. אני שואל אותו איך למה זה. אז נכנס לראות מה קורה עם אח שלו. אני לא ידעתי מה קורה שם. נשארתי קצת באוטו. אז אמרתי - למה אני אשב? נכנסתי לראות מה קרה" והוסיף כי נכנס כדקה עד שתי דקות לאחר שנאשם 1 נכנס פנימה (עמ' 415 לפרו').

16. נאשם 3, אחיו של נאשם 1 והבעלים של הכלב, העיד כי ביום האירוע התקשר נאשם 1 וביקש מאמו שתשלח לו אוכל עם נאשם 3. נאשם 3 יצא עם כלבו, כדבר שבשגרה, שכן היה לוקח עמו את הכלב תדיר, ויצא לרחוב למצוא מישהו שיוכל להסיעו לאחיו. בהגיעו לרחוב בשכונה פגש בנאשם 2 שניאות לקחתו. בהגיעם לבנין, פגשו בנאשם 1 והם נכנסו עם רכבו של נאשם 2 אחריו. שני הרכבים עלו שלוש קומות. נאשם 1 ירד מרכבו, לא לקח את האוכל אבל לקח את הכלב מרכבו של נאשם 2 ונכנס עמו פנימה. לדבריו, נאשם 1 לא אמר דבר, וכשלקח את הכלב, היה לכלב זמם. נאשמים 2 ו-3 נכנסו כשלוש דקות אחריו, ועם כניסתם לאולם ראו שהכלב נושך את מתלונן 2: "אחרי שלוש קומות מגיעים לשם. הוא יורד מהאוטו, לוקח את הכלב ורץ בפנים. כאילו, הולך לבפנים. אני וטארק בהלם מה יש וזה. אז שתיים שלוש דקות, ככה, בדיוק אנחנו יורדים. אני יורד. טארק חונה את האוטו בדיוק. ואנחנו נכנסים בפנים. אני מגיע לבפנים, אני כבר רואה את הכלב נושך. לא היה מענין אותי אף אחד חוץ מהכלב שלי" (עמ' 454 לפרו'). נאשם 2 הסביר כי נכנסו פנימה לאחר ששמעו צעקות מתוך הבנין: "למה ניגשנו? רוצה לראות מה קורה שמה למה היה צעקות מבפנים... אנחנו באנו למסור אוכל ולחזור. אין לנו משהו אחר לעשות. הוא בעבודה שלו, אבל הוא לקח את הכלב, 3 דקות, ואני רואה ש... זה קורה בלגאן, אז אני חייב להיכנס למה זה הכלב שלי וזה מענין אותי יותר טוב מעולם בשבילי" (עמ' 455-456 לפרו'). נאשם 3 העיד כי מיד החל לעזור ולנסות לשחרר את הכלב מאחיזתו במתלונן 2 וצעק שיביאו מים קרים לשפוף על הכלב, כך היה, והכלב שיחרר את לסתותיו. מרגע שהגיע לאולם ועד לרגע בו הצליח לשחרר את הכלב עברה דקה (עמ' 462 לפרו'). נאשם 3 הכחיש כי תקף את מתלונן 1 (עמ' 463 לפרו'). כמו כן, נאשם 3 הכחיש כי הכלב היה ללא זמם ברכב: "כלב כזה אני לא מעלה אותו, בדרך כלל אפילו לא יוציא אותו לשכונה אצלנו, הייתי שם לו חגורה, אפילו לעשות פיפי וקקי.. הייתי מוציא אותו, הייתי חייב לשים לו מחסום" (עמ' 457 לפרו'). נאשם 3 הסביר כי למרות שהזמם מורכב היטב על פי הכלב, ניתן להוציא אותו, ואם מישהו יכה את הכלב, הזמם עשוי להיפתח (עמ' 466 לפרו').

טענות הצדדים בסיכומיהם

17. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום, למעט לעניין עבירת החזקת כלב מסוכן, ככל שהדבר נוגע בנאשם 2 שזוכה מעבירה זו. ב"כ המאשימה טען כי יש להרשיע את כל הנאשמים מכוח דיני השותפות לפי סעיף 29 לחוק, שכן השלושה קשרו קשר לתקוף את המתלוננים והביאו עימם כלב מסוכן, המשול לכלי נשק, בידועם כי ישנה אפשרות סבירה כי הכלב יתקוף את המתלוננים, הגם שלא התכוונו לכך. נטען כי קשירת קשר יכולה להתבצע גם זמן קצר מאוד עובר לאירוע, כפי שהיה במקרה דנן. ב"כ המאשימה טוען עוד כי מכלול התנהגות

הנאשמים מלמד על כוונתם לחבול: נאשם 1 יצא את הבנין ופגש את נאשמים 1 ו-2 מחוץ לבנין. בהנחה שהם באו להביא אוכל לנאשם 1, כפי שטוענים הנאשמים, לא היה היגיון בחזרתו של נאשם 1 לבנין ביחד עימם. גם אם נקבל את טענת הנאשמים לפיה נאשם 1 לא הזעיק אותם למקום אלא הם באו למסור לו אוכל שביקש מאמו קודם לכן, ניתן לקשור קשר לתקיפת המתלוננים גם במהלך הפגישה בין הנאשמים בחניון, עת הגיעו למקום נאשמים 2 ו-3 בלוויית הכלב, ואף תוך כדי הריצה המשותפת של השלושה פנימה, לתוך הבנין, לאחר שיצאו מרכביהם. נטען כי השלושה נכנסו לבנין כדבוקה אחת, עם הכלב, לאחר שרצו במסדרון, כפי שהעידו עאבד ג'ועבה ושלומי עוזרי. אופן כניסתם מלמד על מטרתם לתקוף, ושלא כטענת ההגנה, נאשמים 2 ו-3 לא ניסו להפריד, אלא תקפו את מתלונן 1 בעת שהכלב תקף את מתלונן 2. נאשם 1 הפנה את הכלב כנגד מתלונן 2 ועודדו לתקוף אותו, ובזמן זה נאשמים 2 ו-3 התנפלו על מתלונן 1. עוד נטען כי במקום היו כעשרה פועלים נוספים, אך נאשמים 2 ו-3 תקפו דווקא את מתלונן 1, באופן ששולל את טענתם לפיה אינם מכירים אותו. לפיכך, כך נטען, חלוקת התקיפה בין הנאשמים וביצועה בו זמנית מלמד כי הנאשמים חילקו ביניהם את "המשימה" עוד לפני כניסתם לאולם. באשר לעדויות עדי התביעה, ב"כ המאשימה מבקש לתת אמון בעדות המתלוננים, המבססת את המיוחס לנאשמים בכתב האישום. לשיטתו, המתלוננים תיארו את הדברים כהווייתם, גרסתם קוהרנטית ומהימנה, עליה חזרו בשלוש חקירות נגדיות. המתלוננים נמנעו מהעצמת האירוע ומהשחרת פני הנאשמים לשווא, ובכלל זה מתלונן 2 הבהיר בעדותו כי במשטרה נרשם כי אמר שנאשמים 2 ו-3 הכו גם את מתלונן 1, אך לא כך היה הדבר, והשניים הכו רק אותו. כמו כן, מתלונן 1 סייג ואמר כי לא ראה את הפנים של השניים שתקפו אותו, כיוון שהיה ממוקד בכלב ובאחיו, המתלונן 2. כמו כן, המתלוננים העידו כי בשלב מתקדם של התקיפה, ניסו הנאשמים לנתק את אחיזתו של הכלב מרגלו של מתלונן 2. עוד נטען כי טענת ההגנה, לפיה, מתלונן 1 החזיק אקדח מסמרים, אין לה על מה שתסמוך. מתלונן 2 העיד כי הוא ואחיו עבדו בהתקנת קירות גבס באותה עת, ובעבודה זו לא ניתן להשתמש באקדח מסמרים, המיועד לעבודה בקיר בטון. מתלונן 2 הדגיש כי מתלונן 1 לא עמד על סולם בעת שהנאשמים נכנסו לאולם. ב"כ המאשימה ביקש גם ליתן אמון בעדותו של שלומי עוזרי, הקבלן שהעסיק את נאשם 1, ולפיכך, כך נטען הינו עד אובייקטיבי, שלא היה המעסיק של המתלוננים, שעבדו במקום כקבלני משנה עצמאים. נטען כי עדותו של עוזרי מחזקת את עדות המתלוננים באשר לוויכוח הראשוני, באשר לעזיבת נאשם 1 את המקום, באשר לכניסתו לאחר מכן בלוויית שני הנאשמים האחרים והכלב, ובאשר לאופן התקיפה ומהלכה. ב"כ המאשימה ביקש להסתמך גם על סרטון האבטחה, בו רואים, כך נטען, את הנאשמים נכנסים בשני רכבים לחניון, תוך שרואים דרך החלון את ראש הכלב ללא זמם, ואף נאשם 3 אישר זאת בעדותו בבית המשפט.

18. סנגורו של נאשם 1 טען, בין היתר, כי מתלונן 1 הותקף אך ללא הידברות מוקדמת, אלא מדובר ביוזמה חדשה של נאשמים 3 - 2. לכן, לא ניתן לייחס לנאשם 1 את אירוע התקיפה של אחרים. באשר להחזקת הכלב, לא רובצת אחריות על נאשם 1 בעניין זה, זאת מאחר שהוא רק החזיק בו עובר לתקיפה, ואף המאשימה טענה בסיכומיה שהשליטה בכלב היא של נאשם 2. מקצת האירועים אינם במחלוקת: האירוע הראשון - כלל קללות וגידופים, דווקא המתלוננים מכחישים זאת ויש לכך משקל. נאשם 1 נפגע מהאירוע הראשון ובעקבות כך ביקש שלא לחזור לעבודה וכמובן שלא לתקוף. שלומי, המעביד, אף ניסה לשדל אותו לחזור, ואמר לו שלא לחשוש מהמתלוננים. מנגד, שני המתלוננים מנסים להקטין את חלקם באירוע הראשון וגרסת הנאשם בהקשר זה נתמכת בעדות שלומי.

באשר לחלקו השני של האירוע, נטען כי הנאשם חזר אולם שלא על-מנת לתקוף. שלומי ביקש ממנו לחזור והוא החליט לחזור ולקחת את הכלים. באשר לשאלה מדוע חזר נאשם 1 עם הכלב דווקא, נטען שנאשם 1 בא עם הכלב מאחר שחשש. גרסה זו, כך נטען, הנה גרסת אמת והעובדה שהכלב תקף את מתלונן 2 דווקא בעוד שמתלונן 1 החזיק באקדח, לא מלמדת על כוונותיו של נאשם 1 אלא על התנהגות הכלב. אם הנאשם היה משקר, הוא היה אומר

שמתלונן 2 אחז באקדח מסמרים. (הובהר כי אין לנאשם 1 טענה שמתלונן 1 התכוון לירות בו באקדח מסמרים). לכן, העובדה שמתלונן 1 אחז באקדח ונפנף בו, גרם לכלב לשעוט על מי שמולו ו"בחר" במתלונן 2. האחים ניסו להעלים את האקדח ואם לא היה אקדח מדוע הנאשם אמר שראה אקדח דווקא. מכאן, יש לקבל את גרסתו שפורטה לעיל: "באתי לקחת הכלים, לכן לקחתי הכלב והאירוע יצא מכלל שליטה". עובדה היא, שכולם מעידים שניסו מיד לחלץ הכלב. עוד נטען למחדלי חקירה: נטען כי נפגעה הבאת ראיות שהייתה יכולה לסייע לנאשם: פלטי שיחות, עובד בשם ג'מאל שהיה במקום ואיש מהנוכחים בחדר לא נחקר. החקירה לא עימתה את המתלוננים עם גרסת הנאשם. עוזרי לא עומת עם ת/8 שם לא ייחס תקיפת כלב. נאשם 1 - ביקש לערוך עימות שלא נעשה. נטען כי נפגעה זכותו של נאשם 1 להליך הוגן.

19. נאשם 2 טען בסיכומיו, בין היתר, כלהלן: באשר למעשי הנאשמים בצוותא חדא - מתואר בסעיף 9 לכתב האישום: "גרמו חבלה חמורה ושלחו דבר מסוכן". אולם, בסעיף 6 לכתב האישום מיוחס לנאשמים 2 ו- 3 דרבון הכלב לתקיפה. על פי הראיות, לא בא בסיס לדרבון, והמתלוננים אינם מעידים על כך. לשיטת הסנגור, המאשימה חרזה מגבולות כתב האישום. והעלתה טענות שלא הוכחו. המאשימה זנחה את הדרבון ומנסה למצוא בצוע בצוותא מבלי קשר לדרבון, אותו היא מבססת אך ורק על העובדה כי נאשמים 2 ו- 3 הגיעו למקום ונדברו, אך בכך לא די, כי גם אם זונחים את עבירת הדרבון נדרש להוכיח כוונה מיוחדת אצל נאשם 2, וכזו לא הוכחה. בעניין זה הפנה הסנגור לת"פ (ב"ש) 8046/06 מדינת ישראל נ' שומסקי [פורסם בנבו].

הסנגור סיכם וטען כי גם אם היסוד העובדתי בכתב האישום הוחלף - עדיין לא הוכחה כוונה מיוחדת לעבירה שבסעיף 329 לחוק, לא הוכח שבוצע תכנון ושאכן היה קשר בין הנאשמים להגיע למקום ולשסות את הכלב. המאשימה מבקשת ללמוד זאת מראיות נסיבתיות. גרסת נאשם 2 לגבי הגרעין - תקיפת הכלב - היא ברורה ועקבית, לפיה הוא לא שיסה את הכלב ולא תקף בעצמו או באמצעותו. כמו כן נאשם 2 לא נטל חלק בתכנון, והגיע למקום במטרה להביא אוכל לנאשם 1. נאשם 1 הוא שהוציא את הכלב מהרכב ולקח אותו פנימה. כשנאשם 2 הגיע פנימה, אל תוך האולם, הכלב כבר נשך את מתלונן 2 והיה נעוץ ברגלו. גרסה זו הנה הגיונית, סבירה ומסתברת בנסיבות העניין, במיוחד נוכח הנסיבות עליהן נסמכת המאשימה והעובדות שלא הוכחו מעבר לספק סביר.

לצד זאת, הסנגור הפנה לסתירות מהותיות בגרסאות עדי המאשימה: כגון: בעניין אקדח המסמרים הציגו המתלוננים גרסאות סותרות. המתלונן 2 העיד כי אינו עובד עם אקדח מסמרים ואינו יודע מה זה. מתלונן 1 העיד כי המתלונן 2 מכיר את הכלי הזה, שהיה חדש אצלו. כמו כן, בשאלת כמה זמן עבד מתלונן 2 עם אחיו, העיד המתלונן 2 כי עבד עמו פעם או פעמיים. לעומתו העיד המתלונן 1 כי המתלונן 2 עבד עמו מדי פעם, ובאותו בנין עבד עמו במשך שבועיים שלושה ברציפות. כמו כן, שלומי עוזרי העיד כי ראה את המתלונן 2 כל יום באתר, ובאו הפניות לסתירות נטענות נוספות.

לבסוף, טען הסנגור למחדלי חקירה וביקש לפסול את הודעת נאשם 1, שנגבתה ללא תיעוד חזותי, מקום בו המסר העובדתי עליו נחקר בשתי החקירות במשטרה, לא היה שונה, ובא ויתור הנאשם על זכותו להיוועץ עם עורך דין שעה שהעבירה שיחסה לו באותה עת הייתה עבירה פחותה בחומרתה במידה רבה מזו שיחסה לו לאחר מכן.

20. ב"כ נאשם 3 הקדים וטען בסיכומיו כי שתי הודעותיו של נאשם 3 במשטרה (ת/3 ו- ת/4) לא תועדו חזותית ולא תומללו, בניגוד לחובת התיעוד החלה ביחס לשתייהן. הסניגור פירט כי כפי שעולה מעדותו של רפ"ק דודי כץ, החקירה

בתיק זה הייתה בתחילה בעבירות שאינן מחייבות תיעוד ולאחר מכן בעבירות חמורות שמחייבות תיעוד. כך תועדו חקירותיהם השניות של נאשמים 1 ו- 2, אך חקירתו השנייה של נאשם 3 לא תועדה עקב טעות שנפלה בידי החוקרים, כפי שהודה רפ"ק דודי כץ. הסנגור הדגיש גם כי נאשם 3 טען כי נשללה ממנו זכות ההיוועצות עם עורך דין, והמאשימה אינה יכולה לחלוק על כך, בהיעדר תיעוד החקירה. לפיכך, טען הסנגור כי אין לבסס על שתי הודעות נאשם 3 ממצא כלשהו ויש לפסול אותן.

בהתייחס לגופו של כתב האישום, הצטרף ב"כ נאשם 3 לסיכומי ב"כ נאשם 2, המתייחסים לשתי העבירות הזרות שיוחסו לשני נאשמים אלה:

באשר לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, המתייחסת לנשיכת הכלב, הצטרף ב"כ נאשם 3 לטענה בדבר העדר ראיה בחומר הראיות ובעדויות עדי התביעה לטענות המאשימה, לפיהן שלושת הנאשמים נכנסו יחדיו לאולם מלווים בכלב ונאשמים 2 ו- 3 דרבנו את הכלב לתקוף את מתלונן 2. עוד נטען כי לא הוכח הקשר הנטען ויסוד הכוונה המיוחדת הנדרשים להרשעה בעבירה זו מכוח ביצוע בצוותא. כמו כן, נטען כי נאשם 3 מסר גרסה עקבית ואחידה בכל הקשור לליבת האירועים מושא כתב האישום, שלא נסתרה בראיות התביעה ובחקירתו הנגדית של נאשם 3, לפיה נאשם 3 הגיע אל אתר הבניה ביחד עם נאשם 2 במטרה להביא לנאשם 1 אוכל. לא הייתה לנאשם 3 כל כוונה מיוחדת בהבאת הכלב עמו, שכן בעת שפגש בנאשם 2, טייל נאשם 3 עם כלבו כפי שנהג לעשות כדבר שבשגרה. נאשם 3 לא שוחח עם נאשם 2 עד שהגיע לאתר הבניה. בהגיעם לאתר, נאשם 1 לקח את הכלב ונכנס עמו פנימה, ואילו נאשמים 2 ו- 3 נכנסו פנימה בחלוף מספר דקות, בהפרש קצר בין השניים, ורק אז ראה נאשם 3 לראשונה כי הכלב אחוז ברגלו של המתלונן. נאשם 3 לא שיסה את הכלב ולא תקף בעצמו אף אחד. נהפוך הוא, עם הגיעו לחדר ניסה לשחרר את אחיזת הכלב במתלונן 2.

באשר לעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, המתייחסת להכאת שני המתלוננים על ידי נאשמים 2 ו- 3, נטען כי המאשימה חזרה בה מהטענה כי הם תקפו את שני המתלוננים ובסיכומיה ייחסה את התקיפה למתלונן 1. לגופו של ענין, נטען בהסתמך על סיכומי ב"כ נאשם 2, כי עבירה זו לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

ב"כ נאשם 3 הדגיש בסיכומיו שני הבדלים בין נאשם 2 לנאשם 3: האחד, הכלב היה בבעלות נאשם 3; השני, נאשם 2 זוכה מהעבירה של החזקת כלב בניגוד לחוק. לענין הבעלות על הכלב כמשליכה על השליטה בו, נטען כי טענה זו של המאשימה לא נכללה בכתב האישום. לגופה של הטענה, השיב ב"כ נאשם 3, כי טיב היחסים בין נאשם 3 לנאשם 1, שהינם אחים, אפשר לנאשם 1 "להפקיע" את השליטה מידי נאשם 3, מבלי שהלה יסכים להעברת השליטה. יתרה מזו, נאשם 3 לא ידע על הסכסוך של נאשם 1 עם המתלוננים, ומקל וחומר שלא ידע על הכוונה שיוחסה לנאשם 3 בנוגע לעשיית שימוש בכלב במסגרת סכסוך זה.

נטען כי לא הוכחו התנאים לביצוע בצוותא בענין זה ומבחינה משפטית, אין בעצם הבעלות על הכלב כדי להרשיע את נאשם 3 בעבירה לפי סעיף 329 לחוק, כמבצע בצוותא לפי סעיף 29(ב) לחוק, כפי שנטען בסיכומי ב"כ נאשם 2. באשר לעבירה של החזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק, נטען כי הוכח שהכלב הוחזק על ידי נאשם 3 לפי יפוי כח מהבעלים הרשומים ברישיון, וכי הסרטון, עליו נסמכת המאשימה בטענתה כי הכלב היה ללא זמם, אינו מוכיח זאת מעבר לכל ספק סביר, והדבר נשלל גם בגרסת נאשם 3, שטען כי הכלב היה עם זמם. עוד נטען כי גם אם תתקבל טענת המאשימה, לפיה נאשם 3 העיד כי הכלב היה ללא מחסום בתוך הרכב, ישנה שאלה האם פנים הרכב נכלל במונח "חצריו" בתקנה 5 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), התשס"ה-2005, ואם תתקבל טענתה, הרי שמרגע שנאשם 1 לקח עמו את הכלב למקום הנחשב ל"רשות הרבים" ובו יש לחסום את פיו

דיון

21. אין חולק כי האירועים נחלקו לשתי מערכות: במערכה הראשונה פרצה מריבה מילולית בין הנאשם 1 לבין המתלוננים, בסיומה עזב הנאשם 1 את המקום. ראשיתה של המריבה נגעה בוויכוח בין הנאשם 1 לבין המתלונן 1, על רקע ביצוע עבודות חשמל אותן ביצע מתלונן 1, בין היתר בקירות גבס שהותקנו עובר לכך על ידי הנאשם 1. לאור הטונים הגבוהים של אותה מריבה, הגיע למקום המתלונן 2, הוא אחיו של המתלונן 1, תוך שהוא מתערב באותה מריבה, גם כן באופן מילולי, לאחר שהציג עצמו כאחיו של מתלונן 1. בסיומה של אותה מריבה הנאשם 1 חש עצמו נפגע, מושפל ונעלב, ועזב את המקום מבלי שהיה בכוונתו לחדש את עבודתו עבור מעבידו. יוזכר כי הנאשם 1 מחד, והמתלוננים מאידך, לא עבדו תחת כנפי אותו מעסיק. אין חשיבות רבה ל"אשמתו" של מי שפצח באותה מריבה ולאחראי להיווצרותה, שכן התוצאה הייתה, כאמור, בנטישת נאשם 1 את המקום, לאחר שכנראה נפגע מאוד, שוב, על רקע וויכוח מילולי. השאלה הנה האם אירועי המערכה הראשונה הובילו למסע נקם של הנאשם 1 ויתר הנאשמים, כנגד שני המתלוננים, כפי שנטען שהתרחש במערכה השנייה, או שמא המעשים מושא המערכה השנייה נוצרו שלא מרצון הנאשם 1, ללא מעורבות ותכנון של נאשמים 2 ו-3, דהיינו כגרסת הנאשמים. בהקשר למערכה השנייה, יש לזכור כי אין חולק על כך שהנאשם 1 הגיע לאולם כאשר הוא מוביל כלב מסוג פיטבול שם עבדו המתלוננים ועובדים אחרים. כלב הפיטבול ננעל באורח מידי על רגלו של מתלונן 2, ולקח פרק זמן ארוך יחסית עד שהצליחו לשחרר את אחיזת לסתותיו של הכלב מרגלו של המתלונן. כפי שיובהר להלן, הראיות מוליכות לכך שלא נותר ספק באשר לכך שאירועי המערכה השנייה היו מתוכננים, תוך שהנאשמים, כל אחד על פי חלקו, נטל חלק באירוע תקיפת המתלוננים באופן יזום, תוך שיסוי הכלב במתלונן 1. המתלונן 2 העיד כי הנאשם 1 נכנס לאולם עם הכלב, הצביע עליו ואז הכלב התקרב אל המתלונן 2 וננעל על רגלו. לא רק זאת, אלא שנאשם 1, באותו שלב, היכה את המתלונן 2 באגרופים וסטירות. בה בעת, שני הנאשמים האחרים תקפו את המתלונן 1. מעדותו עולה כי לאחר פרק זמן של מספר דקות, הנאשמים התעשתו, הבינו את גודל הבעיה שבנעילה הרצופה של לסתות הכלב על רגלו של נאשם 2, החלו במאמצים להרגיע את הכלב ולשחרר את הנעילה, ולאחר מכן נמלטו השלושה מהמקום. המתלונן 2, הדגיש בעדותו כי הנאשם 1 נכנס זועם לאולם, והצביע עליו, ואף התקרב אליו באורח מידי, וכדברי המתלונן 2: "אני ניסיתי עוד ללכת קצת אחורה עד לקיר". תיאורו של המתלונן 2 נתמך בעדות המתלונן 1, אשר אף הוא העיד כי הנאשם 1 נכנס לאולם עם הכלב, תוך שהנאשם 1 מתקרב למתלונן 2 ואומר לכלב: "מי זה?" שאז הכלב הסתער על אחיו, ובאותה העת, שני הנאשמים האחרים הגיעו אליו, קפצו עליו מאחור: "תופסים אותי, נותנים לי אגרופים בראש, בעיטות...". וכדבריו של המתלונן 1, הוא היה מנותק מהמהלומות שנחתו עליו, שכן הוא התרכז רק באחיו ובכלב שנעול היה על רגלו מספר דקות. קבלן הבניין, שלומי עוזרי, העיד כי כשנאשם 1 הגיע לאולם הוא אמר לכלב: "מי זה? מי זה?", שאז הכלב הסתער על מתלונן 2, ושני האנשים האחרים שהגיעו בעקבות נאשם 1, תקפו את מתלונן 1. עוד העיד מר עוזרי כי הנאשמים יידו אבנים במהלך מנוסתם לעברו ולעבר עובדים אחרים שדלקו אחריהם, נכנסו למכוניתם, וניסו להימלט עד שנתקלו בשער נעול, שאז נמלטו רגלית. מר עוזרי גם העיד כי במהלך הקטטה ניסה להפריד ומשך את נאשם 2 הצידה, אך ספג ממנו מכה בפניו. נקודה חשובה מעדותו של עוזרי מתייחסת לתזמון הגעתם של שלושת הנאשמים לאולם. מעדותו עולה כי הוא נוכח לראות שהשלושה הגיעו בו זמנית ביחד עם הכלב: "הם נכנסו עם הכלב, עומר ושני אנשים שבאו אתו... ואיך שהוא בא עם הכלב הוא אומר לו מי זה? מי זה? הוא קפץ על החשמלאי" (עמ' 90 לפרו'). בהמשך הוא אומר על נאשם 1: "הוא הדליק את הכלב". במקום אחר העיד מר עוזרי כי שלושת הנאשמים הגיעו כמקשה אחת, דהיינו נאשמים 2 ו-3 נכנסו ביחד עם נאשם 1: "ביחד אתו, זה ראיתי בעיניים שלי" (עמ' 102 לפרו'). הוא גם ציין כי הוא עמד קרוב לדלת הכניסה

והוא ראה את נאשם 1 רץ עם הכלב, וכשני מטרים מאחוריו, היו נאשמים 2 ו - 3, הוא ניסה לדבר עם נאשם 1, אך נאשם 1 לא שעה אליו, וניסה להתקדם בריצה לעבר המתלוננים.

מעדותו של עוזרי עולה עוד כי נאשם 1 לא היה רגוע כפי שהנאשם 1 ניסה לתאר את עצמו, אלא לאחר שנאשם 1 עזב את המקום בסיום המערכה הראשונה, עוזרי התקשר אליו ושאל אותו היכן הוא נמצא, הנאשם 1 השיב לו כי איננו רוצה לעבוד יותר וכי איננו עובד עמו יותר. מעדותו של אבי קירשברג עולה כי לאחר האירוע הוא ראה שני בחורים נמלטים ועימם כלב, בניגוד לטענת הנאשמים כי הכלב נמלט ולא נמצא.

22. מצאתי את עדות המתלוננים כאמינה ומהימנה וכעדיפה באופן ברור מזו של הנאשמים, לא רק לאחר שיכולתי להתרשם מעדותם של שניים אלה במהלך החקירות הארוכות בהן עמדו, אלא גם נוכח העובדה, מחד, שהשניים לא הסתירו את חלקם באירועי המערכה הראשונה ואת העובדה שמדובר היה במריבה מכוערת, אלא גם לאור תמיהות וסימני שאלה קשים שעלו מעדות הנאשמים: נאשם 1, הציג את הסכסוך באופן שהעצים את חלקם של המתלוננים ואת האיום שנשקף לו מהם, עד כדי כך שלא יכול היה לחזור לקחת את כליו, ולכן הוא לקח עמו את הכלב כאמצעי הגנה. על אף שהוא מתאר את הוויכוח שבמערכה הראשונה, כוויכוח קטן שגרם לו לצאת להתאוויר: "זה נכון, זה נכון היה וויכוח קטן, נכון אני נעלבתי מהם ונפגעת, אבל יצאתי להירגע וזהו, השתחררתי מזה, ולא רציתי לעבוד, שלא יתפתח עוד הדבר הזה... הם הסתכלו עלי ורצו להרוג אותי עם העיניים שלהם, עם הפזה שלהם" (עמ' 371 לפרו'). בהמשך הוא אומר: "אני נכון נעלבתי מהם, אבל אני יצאתי להירגע באוטו, לא יצאתי עם עצבים" (עמ' 373 לפרו'). בחקירתו הנגדית אף ציין כי לא יצא בסערת רגשות את החדר, אלא אסף את כליו וריכז אותם במקום אחד, על מנת להחליט אם הוא רוצה להמשיך במקום העבודה או שמא אינו רוצה להמשיך לעבוד. אם יצא רגוע יחסות, מדוע היה זקוק לגיבוי של הכלב? באשר לחסימת פיו של הכלב בזמם או בדבר אחר, העיד נאשם 1 כי פיו של הכלב היה קשור בחגורה של ממש, אך לא היה בכוחו להסביר כיצד החגורה שכבלה היטב את פיו של הכלב, נשרה מפיו: "אני לא יודע איך הוא נשך, אולי מהביטול שלהם נפל המחסום, אולי נפל גם בבניין שמה" (עמ' 377 לפרו'). תמיהה נוספת עולה מגרסת נאשם 1, לפיה עם היכנסו לחדר ביחד עם הכלב, ניסה המתלונן 1 לתקוף אותו, תוך שהוא קופץ לעברו מהסולם ומכוון אליו אקדח מסמרים, שאז, השתחרר הכלב מאחיזתו, תוך ניסונו להגן על עצמו, ולתקוף את מי שמנסה לתקוף אותו, אלא שהכלב תקף את מתלונן 2 ולא את מתלונן 1, שלכאורה הסתער אליו עם אקדח מסמרים (ראה עמודים 372 ו - 404 לפרו' והודעותיו ת/11 ו - ת/5). הנאשם 1 ניסה להסביר מצב דברים זה באומרו שאולי המתלונן 2 בעט בכלב. יצוין בהקשר זה כי הנאשם 1 העלה טיעונים רבים המבקשים לתמוך בכך שמתלונן 1 אחז באקדח מסמרים ועשה בו שימוש, בעוד שמתלונן 1 הבהיר כי ביצע עבודות חשמל בקירות גבס, ולא נעשה שימוש באקדח מסמרים בעבודות כאלה בקירות גבס, ועדותו בעניין זה מקובלת עליי. יצוין עוד כי נאשם 1 ניסה לעמוד על כך שלכלב היה מחסום גם בשעה שהוציאו מהרכב (ר' גם הודעתו ת/5 עמ' 2 - 3), זאת בניגוד לעדותו הברורה של נאשם 2. נאשם 1 אף ביקש לטעון בחקירתו (ת/5) כי לא הבחין כלל בנאשמים 2 ו - 3 שעה שהיו בתוך האולם.

23. באשר לנאשם 2, יש לציין כי תמיהה עולה מעדותו לפיה אמר כי הכלב לא חזר עמו לביתו, על אף שבמשטרה מסר גרסה הפוכה לפיה הכלב חזר עמו במונית ובערב העבירו לידי נאשם 3 (ת/1 עמ' 3). יש לציין כי נאשם זה גם אמר בחקירתו במשטרה כי יהודים פתחו את דלת מכוניתו, אחד מהם נתן בעיטה לכלב, והמחסום נפל מפיו (ת/10 עמ' 2), טענה ממנה חזר בהודעתו השנייה ת/1 ובמהלך עדותו בבית המשפט. עדותו של נאשם 2, לפיה הגיע לאולם בשלב מאוחר יחסית, נסתרת מהעדויות שפורטו לעיל, לא היה בכוחו להסביר מדוע יצא מהמכונית ונכנס לבניין, ומסר גרסה תמימה לפיה הוא נכנס בעקבות נאשם 3, מבלי לדעת את המתרחש. עדותו לפיה נכנס כדקה, שתי דקות, לאחר

שנאשם 1 נכנס לבנין (עמ' 415 לפרו'), אינה מתיישבת עם עדויות המתלוננים ועדויות מר עוזרי.

24. נאשם 3, שבא בשליחות אמו להביא אוכל לנאשם 1, לא ידע להסביר מדוע לא הסתפק במסירת האוכל לאחיו - נאשם 1 - עוד בטרם נכנס לחניית הבנין (ראה עמ' 478, 479 לפרו'). גם נאשם זה טען בעדותו כי נאשם 1 לקח את הכלב באופן מפתיע, והוא ונאשם 2 נכנסו אחריו רק לאחר כשתיים שלוש דקות ושעה שהגיעו כבר ראו שהכלב נושך את המתלונן (עמ' 454 לפרו'). הסברו מדוע ניגש עם הנאשם 2 לבנין היה כי הוא שמע צעקות שבאו מפנים הבנין, וביקש לראות מה מקורן. גם הוא הכחיש כי הכלב היה נטול זמם, והסביר אף שהזמם מורכב היטב בפי הכלב, עלול הזמם להיפתח, אם מישהו יכה את הכלב. טענה זו נשללת מתקיפתו הישירה של הכלב את המתלונן 2 ונשיכתו המידית מתלונן זה. בחקירתו הראשונה במשטרה, מיום 15/2/12 (ת/4), אמר נאשם זה כי 'אנשים' פתחו את דלת המכונית, התחילו צעקות ולפתע הכלב נשך, והוא עמד על כך שהכלב היה עם מחסום. בהודעתו השניה, ת/3 מיום 16/2/14, חזר בו ופירט כי נאשם 1 לקח את הכלב מהרכב והוא רץ בעקבותיו פנימה ואישר שלכלב לא היה מחסום גם כאשר נאשם 1 הוציא את הכלב מהרכב (עמוד 2 ו- 3).

25. יצוין בהקשר הבאת האוכל כי גם אם נאשמים 2 ו- 3 הגיעו להביא אוכל לנאשם 1, כפי שהעידה אימם של נאשמים 1 ו- 3, עובדה זו אינה סותרת את מצב הדברים לפיהם כאשר הגיעו נאשמים 2 ו- 3 ופגשו בנאשם 1, היה הנאשם 1 כועס עד מאוד על המתלוננים, והוא מצא בנאשמים 2 ו- 3 כח מסייע להוציא אירוע נקמה. לשם כך הוא הוביל את הנאשמים 2 ו- 3 למפלס החנייה של האולם, לשם כך הוא לקח את הכלב עמו, זאת בין אם הכלב הגיע ביחד עם נאשמים 2 ו- 3 באורח אקראי, ובין אם באורח מתוכנן. הוברר כי נאשמים 2 ו- 3 יצאו ביחד עם נאשם 1, שאחז בכלב, כאשר פיו של הכלב אינו נתון בזמם, והשלושה שעטו כגוף אחד לאולם, שאז נאשם 1 הזניק את הכלב לעבר המתלונן 2, ונאשמים 2 ו- 3 תקפו באורח מידי את המתלונן 1. יצוין כי העובדה שהנאשמים 2 ו- 3 ידעו את מי לתקוף מבין העובדים האחרים שהיו במקום, אך מלמדת על תכנון מוקדם. קשירת קשר בין מבצעים המבצעים עבירה בצוותא, יכולה להיקשר גם באורח ספונטני לפני האירוע עצמו, כפי שהיה בענייננו. הנאשם 1 הדביק בזעמו את נאשמים 2 ו- 3, ועל כן אלה לא הסתפקו במשימת הבאת האוכל וחזרה על עקבותיהם עוד בטרם נכנסו לשטח הבנין ולחנייה, אלא נסעו עם הנאשם 1 לקומה השלישית שבחניון. הוברר כי השלושה רצו יחדיו כאיש אחד, ועל כך באה לא רק עדותם המהימנה של המתלוננים, אלא עדותם של ג'ועבה ועוזרי. עדותו של עוזרי תומכת בכך שהכלב הוכון ישירות לתקוף את המתלונן 2, ומשנעל הכלב על מתלונן זה, נפנו הנאשמים 2 ו- 3 לתקוף את המתלונן 1.

26. יש להעיר כי העובדה שמקצת הודעות הנאשמים לא תועדו באופן חזותי, אין בה לפסול הודעות אלה, מקום שבמסגרת אותן חקירות ובאותה העת יוחסו לנאשמים מעשים ועבירות שאינן מחייבות תיעוד, כפי שהעיר על כך רפ"ק דודי קץ. משהובן כי לא כך יהא, בא תיעוד. באשר לטענת סנגור נאשם 2 כי לא הוכח שהנאשמים 2 ו- 3 'דרבנו' את הכלב, כאמור בכתב האישום, אין בכך כדי לשנות מהמצע העובדתי שהוכח ומהמסקנות שצמחו ממצע זה. באשר לטענה כי קיים מחדל חקירה לאור אי חקירת עדים נוספים, טענה זו אינה נטולת יסוד, אולם התמונה שצייר המתלוננים, מר עוזרי והעדים האחרים, הנה בעלת רזולוציה חדה ובהירה והיא משקפת היטב את האירועים.

27. משנמצא כי נאשם 1 הוביל את הכלב ממכונית נאשמים 2 ו- 3 ודהר עמו לאולם בו נמצאו המתלוננים, כאשר נאשמים 2 ו- 3 אצים בעקבותיו, והשלושה, ביחד עם הכלב, מגיעים לאולם כגוף אחד כאשר נאשם 1 בראשם, ולאחר

שהוברר כי נאשם 1 שיסה את הכלב, מיד עם היכנסו לאולם, במתלונן 2 ואף תקף אותו, כאשר בד בבד נאשמים 2 ו - 3 יודעים כי עליהם לתקוף, מבין כל הנוכחים, את המתלונן 1 והם אף תקפו אותו, המסקנה הנה כי השלושה ביצעו העבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א) (1) ו - (4) לחוק: נגרמה למתלונן חבלה חמורה ברגלו כתוצאה מנעילת לסתות הכלב על רגלו ("דבר מסוכן או מזיק..."), כאמור בס"ק (4)), וכן עברו אחר עבירת תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382 (א) לחוק (שניים או יותר שחברו יחדיו), כל זאת כתוצאה מחבירתם המשותפת ופעילותם בצוותא. נאשם 1 ביקש 'לסגור חשבון' עם המתלונן ולא הסתפק בשני הנאשמים האחרים, אלא צירף את הכלב. השלושה יצאו מהמכוניות כאיש אחד, כאשר נאשם 1 אווז בכלב. הנאשם 1 שיסה הכלב במתלונן 2 ובה בעת נאשמים 2 ו - 3 תקפו את המתלונן 1 לאחר שידעו מראש, על פי מידע שכלל הנראה מסר להם נאשם 1, את מי עליהם לתקוף. במעשיהם אפשרו נאשמים 2 ו - 3 לנאשם 1 לשסות את הכלב, הן בכך שבאו עמו ונכחו במקום, והן בכך שתקפו את המתלונן 1, ואילו מעשיו של הנאשם 1, שיסיו הכלב במתלונן 2, אפשר לנאשמים 2 ו - 3 לתקוף את המתלונן 1. האפשרות כי תכנית עבריינית זו נרקמה ממש עובר לאירוע, אינה מקהה מחודה ואין בה לשמוט הבסיס מתחת לביצוע בצוותא. הנאשמים היו באותה זירה, פעלו כנגד המטרות שסומנו מראש וכל אחד מילא אחר חלקו. מכאן, המסקנה ששלושת הנאשמים עברו אחר עבירות החבלה בכוונה מחמירה ותקיפה בנסיבות מחמירות.

באשר לעבירה של החזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק לפי סעיף 11 (ג) יחד עם סעיף 18 (ג) לחוק הסדרת פיקוח על כלבים, תשס"ג-2003, יחד עם סעיף 5 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא ואחזקת כלבים מסוכנים), תשס"ה - 2004, הוברר כי נאשם 1 אחז בכלב בלא זמם מחוץ לחצרים, כלב שאינו קשור ברצועה שהכלב אינו יכול להשתחרר ממנה ובאופן שביכולתו למנוע פגיעה מאחרים, ובכך עבר עבירה לפי הוראות החיקוק הנ"ל. נאשם 3 אמנם לא אחז בפועל בכלב החל מרגע היציאה מהרכב, הוא הזמן הרלבנטי, אולם הוא בעליו של הכלב (על פי הוראת החוק להסדרת פיקוח על הכלבים, בעלים של כלב הוא גם מי שמחזיק בו דרך קבע) והוא אחראי מכוח בעלותו על התנהלות הכלב. על-כן גם נאשם 3 מורשע בעבירה זו.

התוצאה היא שהנאשמים מורשעים בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א) (1) ו - 4 לחוק העונשין ובעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382 (א) לחוק, והנאשמים 1 ו - 3 מורשעים בנוסף בעבירה של החזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק לפי סעיף 11 (ג) ו - 18 (ג) לחוק הסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג - 2003 וסעיף 5 לתקנות.

ניתנה היום, י"ד אלול
תשע"ד, 09 ספטמבר
2014, במעמד ב"כ
המאשימה, באי כוח
הנאשמים והנאשמים
עצמם.
רפי כרמל, שופט